
Începuturile karate-ului în București

Georg Nicolau · 17 martie 2016

În jurul anului 1968 apar în București două grupări importante care vor influența semnificativ evoluția karate-ului românesc.

Grupa de la Ștrandul Tineretului din București

G. Nicolau, V. Manea și N. Bialokur și-au început activitatea în dojo-ul lui Sensei Vasile Gotelet, la inițiativa și cu sprijinul acestuia. Ulterior, în urma unor neînțelegeri între cei trei practicanți, grupul s-a divizat în două direcții distincte: o parte susținea un karate orientat spre eficiență reală în luptă, în timp ce cealaltă promova un karate mai elitist, centrat pe practica exclusivă în dojo.

G. Nicolau și V. Manea și-au continuat activitatea în dojo-ul lui Sensei Ilie Gheorghe, situat în aceeași zonă.

N. Bialokur, după stagii de pregătire cu Sensei Habersetzer (Shotokan) și Sensei Hollander (Kyokushin), s-a orientat către aikido. Ulterior, în 1983, a susținut ultimul său curs de budo în România, în cadrul căruia a acordat primele centuri sub denumirea propriei școli, Rōnin Ryū Budō, marcând astfel desprinderea de influența lui Sensei Habersetzer și alegerea unui drum personal. De asemenea, N. Bialokur a avut meritul de a promova în media, în acea perioadă, atât karate-ul, cât și aikido-ul.

În 1972, în grupul de la Tineretului se alătură și Mircea Ungurean, care activase anterior sub îndrumarea lui Dacius Chelaru, în cadrul grupării 23 August.

V. Manea, M. Ungurean și M. Boldea se desprind ulterior din grup și deschid noi dojo-uri. Primii continuă pe linia Shotokan la Ecran Club, în timp ce M. Boldea își urmează propriul parcurs.

Cei rămași la Tineretului, în frunte cu Leonardo Voinescu (care avusese și experiență în judo, dar a rămas dedicat karate-ului), dezvoltă un stil mai dur, inspirat din Kyokushin, dar îmbogățit cu elemente din Shotokan, judo și ju-jitsu, denumit ulterior Hon-Do-Ryu.

Dintre practicanții acestei perioade se remarcă Nicolae Vlădușel, Gheorghe Doiciu, Călin Obretin (care își începuse pregătirea cu Florentin Marinescu la Universitatea Populară) și Nicolae Daro, deveniți ulterior reprezentanți importanți ai Hon-Do-Ryu karate.

A urmat o perioadă dificilă, caracterizată de numeroase relocări ale activității. În 1982, Sensei G. Nicolau pleacă în Germania, iar dojo-ul este preluat de Sensei V. Leonardo.

Grupa 23 August

Această grupare s-a format la patinoarul 23 August din București, în jurul lui Sensei Liviu Urmă. Potrivit relatărilor lui Sensei M. Ungurean, secția de karate era condusă de Sensei Dacius Chelaru, sub îndrumarea căruia și-a început acesta parcursul în karate. Din amintirile lui Sensei Florentin Marinescu reiese că, pe lângă judo, Sensei Liviu Urmă a predat elevilor săi și tehnici de atemi provenite din ju-jitsu.

Sensei Florentin Marinescu

Pe lângă cele două grupări menționate, trebuie amintit și Sensei Florentin Marinescu, care a urmat în aceeași perioadă un parcurs distinct în karate, ocupând ulterior o poziție importantă în cadrul Securității. Mult timp s-a considerat că a făcut parte din grupa de la 23 August, însă propriile sale relatări indică faptul că a trecut doar temporar pe acolo, fără a practica efectiv karate sub îndrumarea lui Sensei Liviu Urmă. Totodată, se pare că și-a obținut gradele în karate în Franța, începând din anul 1971.

În jurul anului 1976 (aproximativ), Sensei Florentin Marinescu a condus un curs de karate Goju-ryu Doshinkan la Universitatea Populară din București. Printre elevii săi s-au numărat Sensei Mircea Petrescu (primul meu instructor de judo), Valentin Ceaulescu și Sensei Florin Mageriu, unul dintre reperele importante ale Goju-ryu în România.

Acestea sunt amintirile mele, probabil incomplete, completate ulterior cu informații rezultate din discuții purtate pe Facebook cu foști colegi și prieteni, referitoare la începuturile karate-ului în București.

Osu!

PS

Am încercat să clarific anumite aspecte legate de începuturile karate-ului în București, întrucât circulă numeroase interpretări eronate, provenite fie din relatări indirecte, fie din reconstrucții subiective ale istoriei, uneori motivate de dorința de a revendica statutul de „primii”. Unele dintre aceste versiuni nu sunt confirmate de mai mulți martori ai epocii și se îndepărtează de realitatea evenimentelor.

Osu!